

Poglejte na številke poleg naslova za dan, ko Vaša naročnina poteče. Skušajte imeti naročnino vedno vnaprej plačano.

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

ZA NEKAJ VEČ KOT
2c NA DAN DOBIVATE
"GLAS NARODA"
PO POŠTI NARAVNOST NA
SVOJ DOM (izveniš sobot,
nedelj in praznikov).
:: Čitajte, kar Vas zanima ::

Telephone: CHelsea 3-1242

Recreated as Second Class Matter September 25th, 1940 at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3rd, 1879.

No. 283. — Štev. 283.

NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 19, 1940—ČETRTEK, 19. DECEMBRA, 1940

Volume XLVIII. — Letnik XLVIII.

NEMŠKE ČETE PRIHAJAJO V ITALIJO

Tudi nemški vojni material prihaja v Italijo

Iz Beograda prihaja poročilo, ki pravi, da se nemški vojniki neprestano vozijo čez Brennerski prelaz v Italijo. Prihajajo v Trst, od koder s stranspotnimi ladjami odhajajo proti jugu.

Poluradni nemški krogi v Beogradu pravijo, da jim ni znano natančno število nemškega vojaštva v Italiji. Iz zanesljivih virov pa se je izvedelo, da je v Italiji okoli 50.000 nemških vojakov. Nadaljna poročila pa pravijo, da to število dan za dan narašča. Nekaj nemških vojakov je dospelo tudi v italijansko vojno pristanišče Taranto. Poluradni nemški viri v Beogradu so sporočili, da bo o nemškem vojaštvu v Italiji pozneje izdano uradno poročilo.

V Trstu je mogoče videti mnogo nemških vojakov in iz nekaterih virov se je izvedelo, da prihaja posebno veliko nemškega vojaštva v Bari in Napoli.

Potniki, ki prihajajo iz Italije v Ljubljano, pripovedujejo, da so videli na tisoče nemških vojakov in da prihajajo dolgi vlaki v smeri od Brennerskega prelaza v Trst, polni nemških vojakov v sivih uniformah in v popolni vojaški opremi.

Navzile temu, da se v laških pristaniščih zbirajo nemški vojniki in jih transportne ladje neprenehoma prevažajo, vendar se še z gotovostjo ne more reči, da je prišla v Italijo kakšna nemška ekspedicijska armada. Nekateri krogi trdijo, da so prišli v Italijo samo častniki in tehnični učitelji, ki vezbajo italijanske vojake na isti način kot na Rumunskem. Ti Nemci na raznih krajih Italije posebno poudarjajo italijanske vojake v bliskoviti vojni, da jih bo mogoče, ako bi prišla potreba, uporabiti na Rumunskem za vzdrževanje reda.

Mnogo poročil o prevajanju nemškega vojaštva prihaja v Jugoslavijo in vsa ta poročila se strinjajo v tem, da vsi vlaki, ki prihajajo iz Nemčije, vozijo topove, strojnice, tanke, oklopne avtomobile in drugi vojni material. Na pomolu sv. Marka v Trstu je pripravljenih mnogo nemških tankov, da jih nalože na transportne ladje.

se strinjajo v tem, da vsi vlaki, ki prihajajo iz Nemčije, vozijo topove, strojnice, tanke, oklopne avtomobile in drugi vojni material. Na pomolu sv. Marka v Trstu je pripravljenih mnogo nemških tankov, da jih nalože na transportne ladje.

Berlin in Rim zanikujeta poročila

Nemški uradni krogi v Berlinu zanikujejo vesti, da je v Italiji že 50.000 nemških vojakov. Ravno tako je bilo v Rimu uradno zanikano, da bi prišlo v Italijo kaj nemškega vojaštva.

Poročilo iz Aten naznanja, da je bil častni polk kralja Viktorja Emanuela v veliki bitki ob Jadranskem obrežju odločno poražen. Polk je prejšnji dan zavzel nekaj grških postojank s svojim napadom iz Palerma, toda Grki so pričeli na nje streljati z mošnjari, ko so jih vpleni Italijanom in so napadalec porazili.

Grški in angleški aeroplani obstreljujejo Lahe, ki se umikajo proti Valoni. Na svojem umiku Lahé požigajo vasi. Aeroplani so tudi bombardirali veliko karavano tovornih avtomobilov, ki so vozili vojaške potrebščine iz Valone proti Kimari. Ravno tako bombardirajo Italijane, ki se umikajo iz Tepelnija proti Valoni.

Italijani se umikajo v Libijo

Angleški letalci so vrhovnemu poveljstvu sporočili, da se Italijani umikajo proti Darni, ki se nahaja 170 milj od egiptске meje v notranjosti Libije. Angleži so tudi odrezali Italijanom cesto iz Bardije proti zapadu. V mestu ste dve laški diviziji, ki se bosta morali podati, ali pa bosta uničeni.

O narodnem obrambnem programu in pravicah delavstva

KNUDSEN ZA VEČJO PRODUKCIJO

V posebni okrožnici je pozval delavce in delodajalce, naj pospešijo gradnjo letal, vojnih ladij, tankov, topov in drugega orožja.

Ko se je vrnil predsednik Roosevelt s kratkih počitnic, ki jih je preživel na krovu vojne ladje "Tuscaloosa" v južnem vodovju, mu je William S. Knudsen predložil poročilo o položaju v vojni industriji.

Povedal mu je, da je lastnike municijskih tovarn in delavce pozval s posebno okrožnico k večji delavnosti.

Tovarnarje je opozoril, da dežela krvavo potrebuje več letal, torpednih rušilcev in drugega orožja.

Okrožnica se zaključuje z besedami: — Zaenkrat vam ne bom predpisoval, kaj vam je storiti. Prepričan sem, da sami najbolje veste.

— Če bi bili v taki službi kakor jaz, bi kaj kmalu spoznali pošastno resnost položaja, bi se strinjali z menoj, da ni pretirana moja prošnja, naj bi prihodnje leto pospešili produkcijo. Industrija v splošnem je dosegla že nekaj nemogočega s tem, da je v zadnjih par

letih potrojila produkcijo. Vsled tega vas pozivam, da tudi vi storite nekaj nemogočega.

V okrožnici, namenjeni delavcem, je rečeno:

— Vsak dan, vsaka ura in vsaka minuta, ki jo prištedite s povečano produkcijsko možnostjo, bo omogočila vladni hitreje doseči končni cilj. Delavci so v tem času znatno večjega pomena kakor vojaki in mornarji, ki nimajo dovolj orožja.

Mnogo industrijalcev se ni povečalo svojih tovarn ter tudi niso še uvedli namesto enega dveh ali treh šiftnov na dan.

V poslanski zbornici je izjavil demokrat Sumners iz Texasa, da mora narod Združenih držav soglasno podpirati vsa prizadevanja, da bo dežela čimprej zadostno oborožena.

Dežela se bo morala do skrajnosti žrtvovati, da bodo odstranjene sedanje težkoče in nevarnosti.

"CIO OVIRA" OBOROŽEVANJE!

To je trdil v poslanski zbornici kongresnik iz Californije. — Hillmanu so očitali, da posveča večjo pažnjo svoji organizaciji kot pa svojemu uradu.

— Če se je res pojavil zastoj v vojni industriji, ne sme nihče naprtili odgovornosti za to na rame delodajalcev, pač pa izključno le na CIO. Ako dela za deželno obrambo povojno ne napredujejo, so krivi tega v prvi vrsti CIO unije.

To je rekel v poslanski zbornici republikanski poslanec Leland M. Ford iz Californije ter zaključil svoj govor z besedami: — Kaj je večje važnosti: da obdrži CIO svoj vpliv ali da je dežela zadostno zaščiten?

Republikanski kongresnik Hoffman iz države Michigan je

očital Sidneyu Hillmanu, delavskemu zastopniku v narodno-obrambni komisiji, da se bolj briga za CIO kot pa za urad, ki mu ga je poveril predsednik.

— Ko je vojni department naročil pri Fordovi družbi gotovo število truckov in avtomobilov, je bil Hillman eden prvih, ki so proti temu protestirali. S tem je hotel seveda vztrajati Philipp Murray, predsednik CIO, kateri si na vse načine prizadeva spraviti Fordove delavce v svojo organizacijo.

GREEN O PRAVICI STAVKANJA

Nasprotniki stavk bi radi s pomočjo nasilnih odredb dospeli do svojega cilja. — S tem izživajo državljansko vojno, dasi je v sedanjem času narodna sloga največje važnosti.

William Green, predsednik Ameriške delavske federacije, je govoril po radio proti tistim ljudem, ki bi iz izgovorom, da je vojna produkcija v nevarnosti, stavke najraje postavne prepovedali.

— Če se delavcem godi krivica in če sprevidijo, da ni nobenega drugega izhoda, se poslužujejo stavke. To je njihova sveta pravica, katere jim ne sme nihče zanikati.

— Dežela se je posvetila izvršitvi ogromnega obrambnega programa, — je rekel Green. V sedanjem času, ko je narodna sloga največje važnosti, se poslužijo ščuvavci, ki s svojim ščuvanjem utegnejo izzvati državljansko vojno.

Ameriška delavska federacija smatra za svojo dolžnost preprečiti stavke in zastoj v industrijah, pod nobenim pogojem pa ne bo dopustila postavnih prepovedi stavk.

Greenova izjava je bila deloma naperjena proti obrambnemu komisarju Knudsenu, ki je nedavno rekel, da niti delodajalci niti delavci niso storili svoje dolžnosti z oziroma na narodnoobrambni program.

— Delavstvo ne potrebuje v tem pogledu nobenega pouka, — je rekel Green, — kajti delavstvo se z vso vmeno posveča svoji nalogi.

Glede delavcev, pripadajočih k Delavski federaciji, je

ZA PRAVICE DELAVSTVA

Splošna gonja proti delavskim organizacijam mora ponehati, ker bo v nasprotnem slučaju narodno-obrambni program resno ogrožen.

James B. Carey, tajnik Kongresa za industrijalno organizacijo (CIO) je izjavil, da so pravice delavcev izpostavljene splošnemu napadu ter je zahteval za delavce "fair-play", češ, da bo v nasprotnem slučaju trpel veliko škodo narodno-obrambni program.

— Sicer pa, — je dostavil, — protidelavske predloge v kongresu in državnih zakonodajah ne ogrožajo samo delavstva, pač pa tudi vse druge sloje ameriškega prebivalstva. Prav posebno jim je na poti pravica organiziranja, ki so si jo s takim trdom izvojevali.

— V zadnjem času, — je nadaljeval Carey, — se je pridružilo temu še vprašanje štrajkov. Gotove ameriške kroge vznemirja vsak najmanjši štrajk. Če pa slučajno za štrajkajo delavci v tovarni za letala, ni vpitja ne konca ne kraja.

— Lahko mi verjamete, — je poudaril govornik, — da delavci radi ne štrajkajo. V Združenih državah ni nobene bolj patriotične skupine kot so delavci in delavske organizaci-

je. Patriotizem izdelovalcev letal se niti oddaleč ne more primerjati s patriotizmom delavstva, zaposlenega v zrakovnih tovarnah. Vsaka družba, ki želi producirati najboljše izdelke, mora z delavci tako ravnati kot se spodobi ter s pomočjo pogajanja zatreči vsak porajajoči se spor.

— Misel, da bodo slabo plačani, izmозgovani in terorizirani delavci izdelovali dobro blago, je zmotna. Če se bodo ameriški tovarnarji navzeli teh nazorov, bo moral ameriški narod težko plačati za to.

Na 3. državni konvenciji C. I. O., vršči se v Passaic, N. J., je rekel Irving Abramson, predsednik CIO državnega industrijalnega sveta:

— Deželo je začel objemati val histerije. V kongresu in v industriji se skušajo poslužiti oboroževanja kot preteve za uničenje delavskih pravic, predvsem pa pravice štrajkanja in kolektivnih pogajanj. Če bodo te pravice poteptane, bo poteptana ž njimi vred tudi ameriška demokracija.

PRETEČA STAVKA PRI BREWSTERJU

Mornariški department je naročil pri korporaciji za sto milijonov dolarjev letal. — V treh tovarnah je zaposlenih 5500 delavcev.

Brewster Aeronautical Corporation ima tri tovarne. Dve v Long Island City, eno pa v Newarku, N. J. Zaposlenih ima 5500 delavcev ter je nedavno dobila od mornariškega departmenta naročilo za letala, predstavljajoča vrednost sto milijonov dolarjev. Delavci so začeli pretiti s štrajkom.

Zaenkrat sicer še ne nameravajo zastavkati, prav dobro pa vedo, kaj hočejo. Če kompanija ne bo ugodila njihovim zahtevam, se bo pač zgodilo, kar se zgodi v takem slučaju.

Na zborovanju locala 365 United Auto Workers je bilo soglasno sklenjeno, da mora korporacija plačati delavcem najmanj 75 centov na uro ter tudi praznike in počitnice.

V nekem šolskem avditoriju se je zbralo v torek dva tisoč delavcev, ki so odobrili poročilo unijskega podpredsednika Careya. Podpredsednik je tudi prebral zahteve, glede katerih se unija že tri tedne pogaja s korporacijo.

Za Careyem je stopil na govorniški oder širokoplet delavec ter izjavil:

— Po mojem mnenju bi bilo najbolje, da se odbor takoj vrne h kompaniji. Če se kompanija ne bo vdala, naj bo odbor pooblaščen —

rekel Green, da niso doslej zastavkali še v nobeni tovarni, ki izdeluje vladna naročila.

Za trenutek je umolknil, pa dvorani je pa zagrmelo: "... napovedati štrajk!"

Nekoga uradnika, ki jih je skušal miriti, bi kmalu vrgli iz dvorane.

Naposled je bilo sklenjeno, naj odbor še enkrat predloži zahteve. Čim jim korporacija ne bo v teku enega meseca ugodila, se bo delavstvo poslužilo svojega skrajnega in najuspešnejšega orožja — štrajka.

Brewsterjeva korporacija izdeluje majhna letala, v katerih je prostora le za enega človeka. S takimi letali so opremljene vojne ladje.

Mehaniki nočejo komunistov

V Seattle, Wash., je nedavno zborovalo članstvo locala 751 unije aeroplanskih mehanikov, ki je priključena Ameriški delavski federaciji. Članom je bilo predloženo poročilo posebne disciplinarne komisije, ki je označila kot komunističnega propagatorja A. R. Kepplerja, podpredsednika unije. Za predlog, naj bo izključen, je glasovalo 429 mehanikov, proti predlogu pa 344.

Local štv. 751 zastopa osem tisoč delavcev, zaposlenih pri Boeing Aircraft Company.

JUSTIČNI URAD IMA VSE PODATKE O BRIDGESU

J. Edgar Hoover, ravnatelj zvezne policijske službe (FBI) je izjavil, da je predložil generalnemu pravniku Jacksonu tri tisoč besed vsebujoče poročilo, iz katerega je razvidno, da je Harry Bridges, delavski voditelj na zapadni obali, komunist ter da v komunistični stranki priporoča strnoglavljenje ameriške vlade.

Druga Hoover ni hotel povedati; niti tega ne, kaj se bo po njegovem mnenju z Bridgesom zgodilo.

Bridges je voditelj CIO pristaniških delavcev ob zapadni obali. Rojen je bil v Avstraliji ter ni postal ameriški državljan. V kongresu je bil že stavljen predlog za njegovo deportacijo, kajti njegovi nasprotniki so mu očitali, da je član komunistične stranke. — Bridges je z vso vmeno zatrjeval, da ni bil nikdar komunist in da tudi sedaj ni.

Državni pravdnik je hotel biti na jasnem ter je poveril preiskavo uradnikom justičnega departmenta.

Justični department ima seznam 600 oseb, ki jih je v gotovem oziru smatrati za sovražnike države. V seznamu so imena vseh komunističnih voditeljev in vseh članov ameriško-nemškega "bunda".

Vsi so pod najstrožjim nadzorstvom, ne da bi vedeli za to.

Le po \$3 smejo zaslužiti

Newyorške državne oblasti bodo ostro nastopile proti vsem tistim, ki dobivajo podporo za nezaposlene, pa zaslužijo po strani več kot tri dolarje na teden. Vsak, ki ga bodo zalotili, bo podvržen ostrim kaznim. Oblasti so bile obveščene, da je dosti ljudi, ki dobivajo podporo, zaposlenih doma ali nekaj ur vsak dan v kakšnem podjetju. Tri dolarje smejo zaslužiti, nikakor pa ne več. Kdor zasluži več, bo izgubil podporo in bo povrh tega še kaznovan.

Čaj v zameno za vojni material

Angleški radio poroča, da sta Kitajska in Sovjetska Rusija sklenili pogodbo, po kateri bo prodala Kitajska Rusom za sto milijonov dolarjev čaja. S tem denarjem bo kupila kitajska vlada od Rusije potreben vojni material.

Korenje—nadomestilo za maslo

Iz Berlina poročajo, da bodo dobili danski šolarji štiri tisoč ton korenja, ki bo nekakšno nadomestilo za presno maslo. Korenje namreč vsebuje skoro iste vitamine kakor maslo. Toda korenje je korenje, maslo je pa maslo.

Rešilni oddelki rešujejo izpod razvalin Londončane, ki so bili zakopani pod hišami, ki so jih porušile nemške bombe.

"GLAS NARODA"

(VOICE OF THE PEOPLE)

Owned and Published by Slovene Publishing Company, (A Corporation).
Frank Sakner, President; J. Lupsha, Sec. — Place of business of the
corporation and address of above officers: 216 WEST 18th STREET,
NEW YORK, N. Y.

47th Year

"Glas Naroda" is issued every day except Saturdays, Sundays
and Holidays.
Subscription Yearly \$6.—, Advertisement on Agreement.

Za celo leto velja list za Ameriko in Kanado \$6.—; za pol leta \$3.—;
za štiri leta \$15.—. Za New York za celo leto \$7.—; za pol leta \$3.50.
Za inozemstvo za celo leto \$7.—; za pol leta \$3.50.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izveniš sobot, nedelj in praznikov.

"GLAS NARODA," 216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-1242

EVROPSKI "NOVI RED"

Naciji, ki kontrolirajo evropski kontinent iz Berlina, so zelo šibki v svojem ustvarjalnem političnem mišljenju. Baš zato se bo polagoma tudi zrušilo vse, kar so dosegli. Njihova moč temelji izključno le na sili in nasilju.

Vse njihove organizacije, ki temelje na nasilju in s pomočjo nasilja uspevajo, poslujejo točno kakor ura. S tem mislimo predvsem policijo, letalstvo, propagando, transportacijo in racijoniranje. Človek se mora čuditi temu redu, ki je pa v resnici le velik nered.

Ko so nemški generali premagali in zavzeli sosednje države, je bil to velik uspeh v vojaškem in tehničnem oziru, nikakor pa ne v političnem.

Take zmage nikakor ne morejo odločiti o bodoči usodi sveta. Nemško propagandno ministrstvo to prav dobro ve in si je vsled tega izmislilo novo geslo. Govoriti je namreč začelo o "novem redu" v Evropi. To sicer lepo zveni, v bistvu je pa sleparija. Ne pomeni nič "novega" in nima z resničnim redom nobene zveze.

Sedanji takomenovani "Veliki nemški rajh", ni nič drugega kot prejšnji rajh, ki so mu bile priključene z orožjem zavzete sosednje dežele. Vojaška okupacija je zelo stara naprava. Že stoletja in stoletja se je pojavljala v vseh vojnah. V nobeni izmed zasedenih dežel pa ni kakšnega posebnega "novega reda".

Povsod, od Norveške do Romunske, od Poljske do Biaritzja temelji nacijska nadvlada izključno le na surovem vojaškem nasilju. Nacijska propaganda, nacijska politika in nacijska diplomacija so mogoče služile spočetka kot pomožno orožje. Prej so nekoliko razrahljale tla, ki so se jih armade z naskokom polastile. Pozneje pa niso ničesar novega organizirale in ničesar obdržale, vsled česar se zavajevanje očituje izključno le v uničevanju.

Povsod so namreč morale ostati okupacijske armade in njihovi vojaški poveljniki. Čimdalje bo trajala ta vojaška okupacija, tem nevarnejši bo postajal gospodarski, socialni in politični nered. General, prav posebno pa še nemški general, je le redkokdaj politik ali ustvarjajoč upravitelj.

Da sta gospodarski in socialni položaj v zasedenih ozemljih zelo težavna ter da bosta postala še težavnejša, je razvidno iz neštetihih znamenj.

Pred nekaj dnevi je Himmler, načelnik nemške policije, poklical v Berlin veliko število štabnih častnikov raznih okupacijskih armad. Pri tisti priliki so se posvetovali o odredbah, ki se jih bo treba poslužiti proti nezadovoljnemu prebivalstvu. Na Danskem, Holandskem, Češkem, Norveškem, v Belgiji in v Franciji se je zgodilo marsikaj, kar je dalo povod temu posvetovanju.

Navzile najstrožji cenzuri resnica še vedno prodira v svobodni svet. Potniki, večidel v diplomatsko-konzularni službi, še vedno potujejo iz dežele v deželo. Tudi iz pisem in pomankljivih častniških poročil se marsikaj izve. Tako poročila niso posebno ugodna za nacijsko nadvlado.

V Franciji — s tem mislimo okupirano Francijo — narašča nezadovoljstvo od dne do dne. Prebivalstvo je prestalo prve strahote poraza ter se zanaša na zmago Anglije. Nekateri se zanašajo na generala de Gaulle, drugi na generala Weyganda, ki bo menda že vsaj toliko previden, da bo ostal v nedosežnem kolonialnem ozemlju. Materijalna stiska stalno narašča.

Na Norveškem so na dnevnem redu sabotažna dejanja, naperjena v prvi vrsti proti okupacijski armadi. Sabotažniki rušijo železniške mostove in nasipe. Z osumljenici nimajo Nemci nobenega usmiljenja, vsled česar se seveda še večja ogorčenje prebivalstva.

Nedavno je bil v Oslo v pouličnem spopadu obstreljen nemški vojak. Veliko število izrednikov je bilo aretiranih. Nemška oblast jih je dala, meni nič tebi nič, osem ustreliti.

Dosti obupnejši položaj je na Poljskem in na Čehoslovaškem. Tam se vsak teden vrše aretacije in eksekucije v masš. Obema deželama preti lakota.

To so torej posledice takomenovanega "novega reda", ki se bo kaj kmalu izpremenil še v večji nered.

Nacizem prinese s seboj razkrajanje in uničevanje, kjerkoli se pojavi. Ker je to pretilo tudi nemški državi, je ostal nasilnikom en sam izhod, namreč vojna.

Vojna bo trajala najmanj še nekaj let. Nered, ki je njena posledica, se bo večal, ter bo nekega dne pogoltnil tudi njene povzročitelje. Šele takrat bo napočil novi red, šele takrat se bo začelo pošteno reševanje evropskih problemov.

En robec na leto

Japonski je začelo resno pri-manjkovati bombaža. Uveljavljene so bile najstrožje odre-

dbe glede porabe platna, volne in bombaža. Po 1. januarju bo mogel kupiti vsak Japonec sa-mo en žepni robec na leto.

Pittsburški kotichek

Piše I. BUKOVINSKI, Pittsburgh, Pa.

Pismo iz Zapada. — Pred par tedni mi je bilo dostavljeno pismo s pečatom pošte daljnega Zapada. Zelo me je iznenadilo z ozirom na dejstvo da nimam tam nobenega znanca ali prijatelja. Z radovednostjo ga odprem in jamem čitati.

Cenjeni: — Svoječasno si priobčil v tvoji koloni svoj naslov, in vedoč da čez 7 let vse prav pride, sem ga shranil. Minulo pa je komaj 7 mesecev in že ga rabim, ker ti hočem napisati par vrstic.

Vidiš, dragi, jaz sem zelo nesrečen človek, da skoro bolj ne morem biti. Družina, žena in otroci so mi pomirli, hiša mi je pred leti pogorela, mošnja je prazna, dela ne dobim, sorodnikov nimam, prijateljev v nesreči nobenih, pred mano ne veda bodočnost. Dolgo let sem delal v rudniku, ki je pa že izžrpan, a starostno mejo, do katere industrija zaposluje, sem že proti svoji volji prekorčal.

Tučen sem sicer v starem kraju obrti, ki pa mi ni tu nikako koristila, kajti v Ameriki ne ometajo — diannikov. Seveda dobivam relief, ampak saj ti lahko misliš, kako se živi od tistih par borih dolarjev, da je treba precej stisniti pas.

Ker pa širim Zdrženih držav prenamog rojakov, ki so istotako v nesrečnem položaju, čeprav jim ni morda družina umrla in dom pogorel, vsled tega sem sklenil naše skupno gorje, našo žalostno udo opisati s peresom, oziroma izliti v verze ali pesem. Toda moje pero je precej okorno ter ni važno takega posla, in za moje drugačne primere misli, kar enostavno ne morem najti pravih izrazov, oblike in harmonije celote. Še za prozo ne, tem-manj za vezano besedo. Spomnil pa sem se na te, in bi te prosil, da ti to storiš mesto mene, ker si zmožen, saj sem vendar čital vse tvoje priobčene pesnice.

[Nato mi je rojak približno označil misli, ki jih naj obsega pesem, ter zaključil pisanje z božičnim in novoletnim voščilom. Kot vidite, sem mu ustregel, čeprav nisem bil k temu razpoložen in ni to noben pesniški umotvor, kajti pe-mi se vsekakor ne stresajo iz rokava kot skrite igralne karte.

Siromakova tožba.

Toliko je domovanj na zemlji, Revoč jaz pa nimam lastne strehe; Kamor bi položil trdno glavo, In v bolesti potikal utehe.

Toliko je žlahtnih src na svetu, Ali za-me žive duše nje; Kteri svoje križe bi potožil In užival njene simpatije.

Toliko je avtosov v deželi. Staro, mlado se vozari z njimi; Jaz pa komaj si za čevlje zmorem,

Da ne hodim bosonog pozimi.

Toliko je vsega v izobilju, Svila, krzno in obleke z volne; Mize se obložne s šibijo, In leskečejo v čaše polne.

Jaz pa spomniti se že ne morem Kdaj bil zadnjič v novi sem opravi Da telesa duša ne ostavi.

Ah, enakost, bratstvo, humanizem,

Lepe, toda prazne so besede Ki so največ onim na jeziku, Ki v življenju ne poznajo bede.

Smrti angelj. — Dne 30. novembra je zatislila na svojem domu oči k večnemu počitku obče znana Mrs. Josephine Jordan. Bočehala je že več časa, ali na postelj je bila priklenjena le nekaj tednov. Luč sveta je zagledala pred 62 leti kot Janko na Hrvatskem Brodu pri Skocijani, na Dolenjskem, sem pa je dospela leta 1913. Tu ostavlja žalujočega soproga, enega sina in eno hčer, ter 3 sestre v starem kraju. Bila je članica SNPJ št. 118. Bodi ji blag spomin in njeni družini moje iskreno sožalje.

Lepa starost rojaka. — V našem mestu smo slavili letos že kar 3 rojstne stoletnice. Pred kratkim jo je obhajala neka irska ženica. To pač znači, da je naš sicer od dima zakajeni Pittsburgh eno nazdravejših mest v Ameriki. Pa tudi Slovenci nismo kar tako in imamo precej starih in še čvrstih korenin, čeprav ne stoletnikov. Tako na primer živi v naši sredi rojak Mr. Nick Ivanič, doma od Vinice v Beli Krajini. Že preko 10 let penzionist od Bethlehem Steel Co. v Johnstown, Pa., kjer je bil zaposlen čez 30 let. Drugo nedeljo v decembru je proslavil v krogu nekaj svojih prijateljev in znancev pri družini L. Trontel na Kendall St., kjer je že dolgo let na stanovanju, svoj 82. rojstni dan in zaeno tudi god, ker je Miklavž.

Možak je vedno enako zdrav in čvrst kar ga poznam, nič se ne postara in seveda tudi ne pomladi. On je najstarejši Slovenec v naši naselbini in njegovo trdno zdravje kaže, da bo tudi prvi stoletnik. Ker pa je še daleč do tega, za to mu vsi iz srca želimo, da bi čil in zdrav nčkal še prej svoj 90-letni jubilej, v kar pomagaj Bog!

Nepotrebnost razstava. — Hm, torej v Beogradu držijo razstavo najnovejše nemške arhitekture, ali stavbene umetnosti. Čentu pa ta hinavščina? Saj Nemci kažejo že več ko leto dni ne samo Beogradu in Jugoslaviji, ampak celemu svetu svojo umetnost, ko uničujejo po tujih deželah cvetoča mesta in mirne vasi, sadove dela in truda dolgih let in mnogih generacij.

Delavsko gibanje. — V Hubbard & Co., (kjer je imel pisec

teh vrstic prvo delo v Pittsburghu) je 2 in pol mesečna stavka za priznanje unije CIO, in povišanje plače vendarle končana z zmago delavcev. Minimalna plača navadnega delavca znaša zdaj \$5.00 na 8 ur, in razumno so bile mezdne zvišane vsem drugim. Radi zvišanja zaslužka se je kompanija hitro vdala ali unioniziranja vseh delavcev se je branila na vse kriplje. Samo s povišanjem plače pa bi si bili delavci ne dosti na kori-ti, saj bi jim družba lahko slednji čas poljubno pristrigala plače ali pa odstavljala delavce brez vzroka.

Žalostno je, da imamo v našem mestu še precej kovinskih in drugih industrij, kjer niso delavci organizirani.

Prizori iz ulice. — V teh predbožičnih časih je doli v mestu lednji dan velika gneča in živahno vrvenje ko hodijo ljudje kupovat. otroci Miklavža pozdravljajo, nekateri pa samo zijajo prodajat. In raznoliki prizori po ulicah se nudijo tvojim očem.

(Ko sem v ponedeljek dopoldne pohajal doli, so vpili častki raznašaleci: "Extra, special Press souvenir edition for benefit for Crippled Children in Children's Hospital." Ta bolnišnica je najboljši zavod za pohabljenе otroke, kjer jo revni deležni brezplačnega zdravljenja.

Preč Frank Sider departmentno trgovino ima zastopnica Salvation Army kar na "sidewalku" postavljen glasovir in igra božične pesmi v znamenju za milodare.

Na nekem vogalu mož peče kostanj na katerih je vti-njeno "Merry Christmas."

V drugem zatišju čeka mož brez obeh rok imena mimoido-čih v elegantni, lični pisavi — proti mali odškodnini. Pisalni instrument drži seveda med zobmi v ustih.

Bil je presenečen. — "Odkod pa, odkod," sem oni dan deli v mestu na cesti nagovoril rojaka.

"Eh, bil sem na glavni pošti. Nočem čakati prav do zadnjega dneva, saj več radi prstov. Ali kako sem bil iznenaden."

"Čemu pa?"

"I, no, jaz sem prav gotovo mlilil, da vzmaje odise pristov na nogah. Bilo bi bolj enostavno, ko bi človek kar stopil na s tinto namazan film."

Božični spevi. — Kako smo srečni, ker bomo skoro zaslišali veseli božični spev: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje." Ali ne tako povsod; v Angliji Nemčiji, na Grškem, v Albaniji, Libiji in Egiptu, bo motil tišino v noči odmev vse drugačne pesmi, ki ni v nobenem slogu z duhom božičnega časa: grmenje topov, treskanje pušk, eksplozije bomb, kriki ranjenih.

Nepojmljivo je gorje, ki ga je povzročil Hitler oziroma nacizem potom vojne mnogim deželam. Razdejana mesta in vasi, pomandrana polja, uničena demokracija, zatrita osebna svoboda, pomanjkanje in lakota, osirotele vdove in otroci, strah, nezaupnost, negotova bodočnost.

Nič ni bolj zaželjivega, nego da bi za prihodnji Božič

American Slovenian Auditorium Inc. : : 253 Irving Ave., Brooklyn, N. Y.

Cenjeni Delničarji: Tem potom se vam vljudno sporoča, da se vrši seja delničarjev Slovenskega Doma in zastopnikov društev, v nedeljo, dne 29. decembra, 1940, ob 3 uri popoldne, točno, v dvorani Slovenskega Doma.

Najvažnejša točka bode na dnevnem redu volitev direktorjev za leto 1941, in pojasnilo se bode natančneje v poslovanju sedanjega odbora, ker je zelo važno za delničarje, kateri se zanimajo za Slovenski Dom.

Torej navsilenje na seji v Slovenskem Domu. Z rodoljubnim pozdravom,

Za Slovenski Dom, Anthony Omerzu, Tajnik.

Dec. 19, & 23,

Peter Zgaga

NEKAJ KRATKIH IZ VSA KDANJEGA ŽIVLJENJA

V veletrgovini

Kar more zasnovati človeški razum v svojem najvišjem zanosu, kar morejo izdelovati najspretnije roke, je videti v tem času v velikih newyorških department trgovinah.

Okraski, pohištvo, vezenine, igrače, obleke, nakit.

Človek se ne more odločiti, kam bi pogledal, kaj bi občudoval. Razkošje, prelest, vid jemajoči blesek.

Ženske in moški kupujejo, otroci se čudijo odprtih ust, nevedoč, za kaj bi se odločili, če bi jih vprašal Santa Claus, kaj bi radi.

V taki trgovini je pa tudi dosti topih pogledov. Z ustie prodajalcev in prodajalk je izginil priučen smehljaj, ki ga na gospodarjevo zahtevo kažejo vsak delovni dan v letu.

Preveč napora je bilo te dni, preveč utrujenosti. Ni namreč šala in malenkost sproti odgovarjati množici na tisoč vprašanj.

Kazalec na ogromni električni uri se naglo pomikata, toda zanje se ne ganeta. Noče in noče biti ura devet.

Najbolj top pogled med vsemi ima pa Santa Claus, v rdeči plašč oblečeni siromak.

Pred mesecem dni je bila

prinesel Miklavž dotičnim narodom najlepše darilo: trajni mir, in da bi se glasilo drugačno petje nego letos. — Slava Bogu, in mir ljudem, ki so bili močne volje ter se rešili Hitlerjevega jarma.

Vesel Božič in srečno ter uspešno Novo leto 1941 vsem znancem in prijateljem ter čitateljem lista in istotako občini "Glasa Naroda."

OČE IN SINOVI NAVDUŠENI ZA LOV.

Pošiljam vam \$4.00 za naročnino, ker sem že 14 dni zamudil in vas prosim, da ob tej priliki tudi priobčite ta moj dopis.

Sicer sem že star 66 let in težko pišem, pa vendar me je prišla želja, da bi sporočil v "Glasu Naroda", kako sem šel s svojimi sinovi na lov na srnjake. Imam 9 sinov in vsi, kakor jaz, imajo veliko veselje do lova. Do sedaj smo vsako leto dobili po 3 do 5 srnjakov, letos pa smo jih dobili 6.

Vsako leto se s svojimi devetimi sinovi, med katerimi je najmlajši star 20 let, peljem na lov. Najmlajši je šel z nami letos prvič na lov in je tudi dobil enega srnjaka. Rekel sem, da smo letos dobili 6 srnjakov, pa bo marsikdo rekel, da je to veliko, toda imam veliko družino, namreč 9 sinov in 5 hčera. Štirje sinovi so oženjeni, pet hčera pa omoženih in imam tudi 20 vnukov. Skoro bi rekel, da je moja družina največja v tej okolici. Sedaj smo še vsi skupaj, toda ne vem, če jih ne bodo okoliščine nekega dne razkropile širom Amerike.

Naj to za sedaj zadostuje. K sklepu pozdravljam vse Slovence po širni Ameriki, "Glasu Naroda" pa želim mnogo uspeha in obilo novih naročnikov.

Joseph Krumar,

Star Junction, Pa.

Lepa prilžnost

Farmer, srednjih let, išče gospodinjjo, naj bo Slovenka ali Hrvatca. Ako jo bo veselilo, jo tudi oženim, čeprav ima par otrok. Resne ponudbe na naslov: "Udovec", c. of Glas Naroda, 216 W. 18th St., New York, N. Y.

razpisana služba za tega ne-beškega sveta.

Stotine se jih je priglasilo, odbrali so pa le dva ali tri. Dva za rezervo, ko je treba na lunč in po drugih telesnih opravkih.

V torek zvečer bo služba teh siromakov končana. . . Dolgo, dolgo bo do prihodnjega božiča.

Božični darovi

Marsikateri družinski oče ne more v mislih prehlvaliti Miklavža, kako bogato ga je obdaril.

Pisano kravato mu je prinesel, par udobnih, gorkih copat, topel domači plašč, škaflijo cigar in kvart najboljšega.

Veseljia pa kmalu sledi veliko razočaranje.

Copati so njegovi ženi sicer nekoliko preveliki, toda baš pripravni, da se ji v njih odpočijejo noge od visokopetih čevljev, ki so ji poldrugo številko premajhni.

Pisana kravata pristojna sinovi sraja.

Njegovega plašča se zvečer tisti posluži, ki pride prvi do njega.

Škaflijo cigar je podarila žena svojemu bratu, ki ga je pri nakupovanju božičnih darov nehoti popolnoma pozabila.

Tri dni je vsa družina prehlajena. Zoper prehlad pa ni boljšega sredstva kot je čaj z rumom. Če rumu ni, je pa tudi dobro žganje jako priporočljivo.

In tako nima družinski oče prav nič od božičnih darov. Vsi gredo tja, kamor so bili že spočetka namenjeni.

Odkritosrečna ženska

V mojem dolgem življenju sem našel že na vse mogoče božje stvore in med njimi je bila tudi odkritosrečna ženska.

Pozimi je bilo, in sam ne vem, kako sem začel razpravljati z njo o zelo nedelikatnem predmetu — o moški in ženski spodnji obleki.

Bila je poročena in stara kakšnih šest ali sedemindvajset let.

— To se mi čudno zdi, go-spa, — sem ji kar naravnost rekel, — da pozimi nas moške zebe, žensk pa ne. Ko zleze to-plomer pod ničlo, si moški ob-leče od vratu do členkov se-ga-joče flanelasto spodnje perilo in volnene nogavice. Poleg hlače imajo na sebi telovnik, sweater, suknjič, zimsko suknjo, volnen šal okoli vratu, na ušesa potis-njen klobuk in volnene roka-vice. Vse, kar moremo zvlече-mo nase, pa nas vseeno zebe. Z-daj si pa žensko oglejmo. Na nogah ima nizke šolne, ki ima-jo običajno še odprtino spre-daj, in pajčevinaste svilenе no-gavice. Od vrha nogavice je menda še nekaj presledka do dve unci težkih svilenih hlač. Oprsje ima zaščiten z brazir-jem, povrh vsega pa tenak, svilen slip. Tudi njihova vrhna obleka ni v nobenem slučaju težka dva funta. Vse to delo-ma pokrije z zimsko suknjo, ki bi komaj vrabiča ogrela. De-loma pokrije pravim, kajti vrat mora biti gol in kolena prosta. In jih ne zebe. . .

Pozorno me je poslušala, nato se je pa spustila v zvonek smeh.

— Oh, kako ste moški ne-umni! — se je hihetala. — Ne moreš si predstavljati, Zgaga, kako strašno nas zebe v taki obleki. Vse premle trepečemo mraza, toda med nami ni niti ene, ki bi to priznala. Smo pač junaške in znamo vse potrpeti. Vse potrpeti za modo in lepoto.

Dopisov brez podpisa in oznake ne prištevamo. Dopis na četrtino številke naj bo v našem uradu najkasneje v četrtek.

Dopisi so nam vedno dobrodošli, ker zanimajo vse naše čitatelje in se z njimi naši rojaki lahko med seboj pogovarjajo.

Vesti iz slovenskih naselbin

Pogovor na Sv. Večer

Spisal FRANK TROHA, Barberton, Ohio.

Že izza davnih let nam je znano, kolikor bolj so pomembni prazniki v letu, toliko bolj ljudje z veseljem pričakujejo ter se pripravljajo. Da jih bodo tam veselejšje praznovali. Toda navzlic temu, da se nešteto ljudi veseli bližajočih praznikov, je dovolj tudi takih, ki jim prazniki ne prinesejo veselja, pač pa je baš obratno, da marsikomu obudijo mračne misli, ki vse veselo razpoloženje obrnejo v otožnost. Med ljudje lahko prištejemo naše zseljence, ki so v rodni zemlji zapustili svoje domove, svoje družine in so se morali podati v tujino za boljšim zaslužkom, katerim si hitreje opomogli in s tem nudili svojim družinam življenje in obstoj v boljši prihodnosti.

Tako sem se torej spomnil na prva leta, ki sem jih preživel v svobodni Ameriki. Potem je zanesla v pennsylvanske hribe, kjer je zanjla v nešteti krajih prevrtna in kjer si nešteto naših rojakov služi svoj vsakdanji kruh globoko pod zemljo s tem, da kopljejo črni diamant, kateri je tudi že marsikateremu slovenskemu premarjarju prikrasjal za življenje in družini odtegnil reditelja.

Tisti čas je v Evropi razsajala krvava vojna, kakor so tisoči umirali na bojiščih, tako so tudi tisoči naših rojakov v Ameriki težko pričakovali, kako se bo končno vse končalo in če jim bo še mogoče videti svoje žene in svoje otroke, ki so jih ostavili v domovini. Marsikateri je zapustil dom in družino v upanju, da se povrne v par letih. Ko pa je izbruhnila vojna, je ta nešteti prekrizala račune in v brezmejni negotovosti so čakali od dne do dne, kdaj bo prišlo pismo iz domovine in v katerem bo pojasnjeno, da so še vsi živi in zdravi.

Toda taka pisma so postajala redkejša, zato je bila pa tudi nestrpnost tem večja in marsikateri je minilo veselo do dela.

V prostoru v rovu sem ril dalje kot krt, kopal, razstreljeval in nalagal sem črni diamant na vozičke, v katerih so ga odvažali na površje. Rov je bil širok in prostori so bili razporazdeljeni na vse kraje pod hribom. Ker je bila potreba za premog veliko, je rov obratoval s polno paro in naši slovenski premogarji so tedaj dobro zaslužili in bili so tudi veselo razpoloženi. Kateri so imeli svoje družine tukaj, jim ni bilo dosti mar, kaj se dogaja tam na oni strani širnega morja. Kateri so imeli pa svoje družine v domovini, je bila pa njih največja želja, da bi se vojna čim prej končala in da bi nato čimprej obnovili svojo družinsko vez.

Poleg mojega prostora v ro-

vu, je delal v svojem prostoru naš rojak Karol Ročanj. Bil je v starosti okrog 30 let, doma je bil nekje z Dolenjskega in je bil eden tistih, ki so imeli svoje družine v domovini. Kadar koli sva imela nekoliko odmor, sva prišla drug k drugemu in najin pogovor je takoj nanesel na staro domovino. On je bil tako zaljubljen v svoj domači kraj in v lepo Dolenjsko, da niti pomislil ni, da bi za vedno o-tal v Ameriki in da bi po končani vojni dobil družino sem iz domovine. V Ameriko je prišel le zato, da si bo z ameriškim dolarjem čimprej opomogel in nato zopet odšel k svojim dragim v domovino.

Približeval se je Božič in tisti dan pred Božičem je rov obratoval le pol dneva. Moj premarjarski tovariš Karol je naložil zadnji voziček premoga in s tem je bilo njegovo delo končano. Prišel je pogledat v moj prostor, kjer sem tudi jaz dokončeval svoje delo. Počakal me je in nato sva skupaj odšla proti izhodu, od koder smo se na praznih vozičkih odpeljali ven s pomočjo električne lokomotive. Po kratki vožnji skozi nadaljni hrib smo prišli zopet na plan in se razkropili na vse strani. S tovarišem Karlom sva šla nekaj časa skupaj in predno sva se razšla, me je povabil naj pridem zvečer k njemu in da ga bo neizrečeno veselilo, če bova skupaj obhajala božični večer in da ne bo sam samotarij v mali koči, ki jo je bil vzel v najem od nekakega farmerja. Kaj sem hotel torej, ni mi drugega kazalo, kakor da izpolnim željo svojemu tovarišu in prijatelju. Ohljubil sem mu da pridem, če ne tako hitro, pa bolj pozneje, saj za petek in spanje bo dovolj časa na božični dan.

Bilo je že ob devetih zvečer, ko sem se pojavil pred vrati male koče, ki je stala precej na samotnem kraju ob vnožju hriba. Precej močno potrkam na vrata in koj jih Karol že odpre in me z veseljem nagovori:

"Že sem mislil, da ne boš držal svoje obljube in sem se bil poglubil v dolgočasje. Ko si pa vendar prišel, si me s tem navdahnul v veselejši razpoloženjem."

"Obljubo je treba držati, posebno še, če človek kaj obljubi svojemu prijatelju," sem mu odgovoril, se osvojil težke zimske suknje ter se vsedel na stol poleg mize.

Z oči sem preletel notranjost koče in sem takoj opazil, da se je prijatelj Karol dobro pripravil na praznovanje Božiča. Ker je bila zadaj za kočo zasajena trta, si je bil napredal okrog petdeset galon vina in s tem se je krepčal, karporazdeljen na vse kraje pod hribom. V naselbinah so imeli slovenskega mesarja, ki je znal napraviti dobrega kranjskega klobase in krvavice; vse te dobrote ni manjkalo v koči. Potico je znal pa Karol speči kot izučen pek. Torej se razumem, da mi je Karol nudil na razpolago vse to in kar dalje me je bodril, naj se poslužim enega in drugega. Ko me ni bil dovolj prepričan, da je stala tista koča na farmerjevi zemlji v Ameriki, bi si bil mislil, da sem se v resnici znašel v stari domovini, v tistih hribovitih krajih, ki so posejani z

malimi in samotnimi kočami, kjer nešteto naših ljudi obhaja sv. večer in kjer v nešteti zvonikih potrkavajo zvonovi in naznanjajo božični čas in rojstvo Zveličarjevo.

"Odkrito ti povem, da sem presenečen, ko vidim, kako si se pripravil na praznovanje Božiča. Vseh dobrot imaš na razpolago, kar si si zaželel," zopet odgovorim prijatelja Karola.

"Da, res sem se dobro založil z dobrotami, ki sem si jih zaželel, toda vse to me ne more spraviti do veselja, kakršno sem imel v domovini v tem času. Misli ne preprečijo uha, kaj v domovino in v duha sem pri svoji ženi in otrocih ter si mislim: Jaz imam tukaj v izobilju vina, kruha in mesa, vse to mi pa ne gre v tek, ker si mislim, da morda moja družina strada in morda niti črnega kruha nimajo. Oh, ko bi mi bilo dano, da bi se znašel sedaj pri njih in bi jih pogostil s tem, kar sem sebi pripravil, to bi bil višek mojega veselja," mi odgovori moj gostitelj in v njegovih očeh se zaleskečejo solze.

"To ti vse nič ne pomaga, ko se pogladiš v žalost in s tem svojim dragim nič ne pomagaš. Kar opogumi se in izbeži se žalostnih misli, morda tudi ni tako strašno v domovini, kakor si slikaš v domišljiji. Imej upanje in morda ni več daleč čas, ko boš zopet lahko odpotoval v domovino in obnovil srečno in veselo življenje z družino," sem začel tolažiti Karla in ga skušal odvrti od žalostnih misli.

Kakor je on mene prisilil, da sem izpil par kozarec vina, tako sem prisilil tudi jaz njega in končno je postal boljše volje. Dalje sva si obujala spomine na domovino in drug drugemu sva marsikaj povedala iz lastnega življenja.

"Čudna so pota človeškega življenja. Človek doživi stvari o katerih se mu niti ne sanja. In rečem ti tudi to: če človeku ni odločeno umreti, ne bo umrl, pa če se znajde v še večji nevarnosti. Nekaj takega se mi je bilo pripetilo pred Božičem, to je bil zadnji Božič, ki sem ga praznoval v domovini, ker že naslednjo spomlad sem odšel v Ameriko," mi začne nekako zavito pripovedovati Karol.

"Da ti je preti smrt na varnost, mi hočeš povedati? In ti si srečno ušel smrti?" ga vprašujoče pogledam.

"To ni bila sploh nikaka nevarnost, pač pa bi bil tako lepo zaspal v pravo mrtvaško spanje, da ne bi bil čutil nobene bolečine. S tem bi mi bilo prihranjeno vse nadalje trpljenje, toda moja smrt bi bila prizadela mojo družino in tisti Božič bi bil zanj tako žalosten da si žalostnejšega misliti ne morem."

"Kaj se ti je pa bilo pripetilo? Kar vse mi povej od kraja, postal sem zelo radoveden," ga zopet pobaram.

"To nisem še nobenemu trobil na ušesa in tudi moja lastna žena ne ve in ti si prvi ki ti bom natančno razodel, kaj se mi je bilo pripetilo. Da ti bo vse bolj razumljivo, ti bom tudi na kratko povedal, kako se je začelo moje življenje potem, ko sem se oženil."

Dalje na 4. strani.

TO IN ONO IZ MONROE, MICHIGAN

Ker ravno pošiljam za naročnino in Koledar \$3.50 prosim, da priobčite teh par vrstic.

"Z delom je nekaj boljše kot je bilo, vendar pa je še precej delavcev brez dela. Naj omenim zadnje volitve za predsednika. Težko je popisati, kako je narod zanimal za volitve in vsakdo je bil radoveden, kdo bo izvoljen. Vse se je trlo na volišču, staro in mlado, grbasto in šepasto."

"Ko se je izvedelo, da je Roosevelt zopet izvoljen, je zavladalo tako veselje, da ni moči popisati. On je res pravi mož, katerega Amerika zdaj potrebuje."

Pa še nekaj vidim, da večihoma veseli tukašnji narod. Da Guki tako mlatijo Lahe. Meni se prav lepo vidi, da jih tako mlatijo, a mislim, da se Lahi nočijo vojevati, ker Musso-

lini jih nima s čim navdušiti kot s polento in makaroni, ako pa še tega ni, pa se nima zakaj točiti.

Večkrat se od srea nasmejejo Zgagi, kako jih on osmeši v svoji koloni. Da bi se še Nemci enkrat odločili, pa udarili po Hitlerju in njegovih kamaradih, pa bi bil hitro mir.

Slišali smo žalostno vest, da je Mr. John Mravine v Pittsburgh, Pa., za vedno zaspal. Njegovi družini in sorodnikom izrekamo iskreno sožalje. Pokojni Mravine je bil vesele narave in poštenjak, da je le malo takih. Naj v miru počiva!

Želim vesele božične praznike vsem čitateljem tega lista. Pa tudi Zgagi želim vse najboljše, da še kakšno smešno zapíše. Pozdrav!

J. Čopi,
Monroe, Mich.

SLOVENSKO BOŽIČNO RADIO PETJE V NEW YORKU

Ten potom se enkrat naznanjam naši slovenski javnosti širou Amerike, da bo slovenski mešani zbor iz New Yorka pel božične pesmi na tukašnji veliki radio postaji WEAF (Red Network) in sicer v ponedeljek 23. decembra 1940 od 6. do 6.15 zvečer po standardnem času, pod vodstvom Mr. Jerry Koprivskega.

Jr. Rojaki in rojakinje širom Združenih držav in Kanade, naj vam omenim, da je tukašnja radio postaja WEAF ena največjih v tej deželi, ter boste zamogli ta program slišati vsi, pa če ste še tako oddaljeni od New Yorka. Vprašajte v bolj oddaljenih krajih pri svojih lokalnih radio postajah, katera vaših postaj ima zvezo z radio postajo WEAF. Blagovolište sporočiti vaše mnenje glede petja po tem programu potem pišent ali dopisnic, katere naslovite na: Slovenian Mixed Chorus, Station WEAF, New York City, N. Y.

Pomnite, kolikor več tozadevnih pisem prejme omenjena radio postaja, toliko lažje nam bo zopet nastopiti z našo slovensko pesnijo v bodoče na tako veliki postaji.

Nadalje naznanjam vsem na-

šim rojakom iz Greater New Yorka, da priredi slov. pevsko društvo "Slovan" svojo veliko zabavo s polnočnim prizorom in sicer "Silvestrov večer" dne 31. decembra 1940 v dvorani Slov. Nar. doma, 253 Irving Ave., Brooklyn, N. Y. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina 50 centov. Za ples bo igrala izvrstna godba. "Slovan" bo zapel nekaj lepih, k temu večeru primernih pesmi.

Kar se tiče raznih okusnih jedi, kakor tudi različne izvrstne kapljice, pa preskrbi tozadevno odbor Slov. Nar. doma in sicer v kuhinji bo na razpolago naš poznani rojak in mojster v kuharski stroki Mr. Louis Rupaik Sr., pri bari pa znani rojak Mr. Peter Staudohar. Pridite v obilnem številu, da se bomo malo skupno po domače pozabavali.

V tej nadi vam kličem vsem skupaj: na veselo svidenje na Silvestrov večer v Slov. Nar. domu v Brooklynu. Obenem iz srea želim vsem našim rojakom in rojakinjam širom Amerike in v Kanadi, kakor tudi v stari domovini, prav vesele božične praznike ter srečno in zadovoljivo Novo leto 1941!

Anthony Svet.

SPOTA

Te dni sem obiskal železno okrožje v Minnesoti in na Elyju se mi je zdelo, kot da je bilo večeraj, ko sem pred 18 leti spremljal prvega slovenskega časnikarja misjonarja Buha.

"Na postaji ga je pozdravilo mnogo ljudi. Nek časnikar ga je vprašal: 'No, ali ste spet prišli?' Buh pa mu je odgovoril: 'Da, mi pridemo in zopet gremo.'"

To so bile pomenljive besede, kajti 4 mesece zatem je Buh umrl.

In ko sem bil na obisku, sem prejel z Jesenic pismo sina mojega pokojnega brata Franceta, Jožeta Pogorela, ki je duhovnik in ki mi je sporočil, da je 30. novembra v Celju na Štajerskem umrla moja sestra Marija Podjaveršek, ki je bila kot najmlajša v naši družini pred 70 leti rojena v Planini pri Raketu.

Prej je več let živela v Trstu. Zapustila je 4 otroke in brata Janeza, najstarejšega v družini, v Planini, v Logatcu pa mnogo sorodnikov. v Združenih državah pa nečakinjo Frances. omož. Lapp na Gilbert. Minn., drugo nečakinjo Marijo Komovec v Wakefield,

Mich., in tretjo nečakinjo Jedert Kunover v Houston, Tex. ter nečaka Jakoba Ožbolta v Chisholm, Minn.

Zaradi vojnega nteža v Evropi sem prejel nečakovo poročilo o smrti moje sestre šele sedaj.

V severni Minnesoti imamo zelo hudo zimo. Mladi fantje zapuščajo železno okrožje, kajti v rudnikih delajo v veliki meri stroji, ki opravljajo na površino mnogo več rude, kot pa prej, ko je v rudniku delalo več sto rudarjev.

V Chisholm, Minn. je prišel na božične počitnice najmlajši sin rojaka Lavriča, Frank Lavrič, ki služi pri ameriški morarici v Honolulu. Njegov drugi sin pa je višji častnik v ameriški armadi, ena hči pa je pri sestrah v New Yorku.

Vsem našim rojakom, posebno pa naročnikom "Glasa Naroda" želim vesele božične praznike ter srečno Novo leto 1941.

Matiija Pogorelec.

SMRT ROJAKA V KANADI. Dna 14. decembra 1940 je za vedno zatisnil oči v Timminsu v St. Mary bolnišnici naš rojak Joseph Molek. Rojen je

SLOVENSKO - AMERIKANSKI

Koledar 1941

:: ZA LETO ::

Pestra zbirka kratkih povesti, zanimivih člankov in poljudnih razprav iz zgodovine, zemlje- in narodo-pisja; kratkih zanimivosti iz vseh dob in delov sveta... Informativna knjiga za vsakega rojaka, ki zasleduje svetovne dogodke.

Čitajte zanimiv članek:
"O LOVU IN LOVCIH,"
ki ga je spisal Fr. Troha.

Slovenic Publishing Company

216 W. 18th Street New York, N. Y.

Cena 50c

Vsoto lahko pošljete v znakah po 2 oz. 3 cente, če prebivate v Združenih državah.

Posebna priloga:

Trije zemljevidi v barvah: EVROPA LETA 1914; EVROPA PRED SEDANJO VOJNO; EVROPA L. 1940

NAROČITE GA SE DANES

bil 26. dec. 1904 v Beriči vasi v Beli Krajini. Doma zapuščal mater, dva brata in eno sestro, enega brata v Združenih državah, eno sestro pa na farmi v St. Catherine, Ont. Sestra je prišla takoj, ko je dobila brzojav, da ga še enkrat vidi živga, ali žal, Jože je izpustil dušo par ur poprej.

Truplo pokojnika je sestra

Mary Cesar odpeljala s seboj in bo pokopano v St. Catherine, Ont. Da je bil pokojni priljubljen med nami, pričajo mnogi venci in številni rojaki, ki so ga hodili kropiti.

Naj mu bo lahko kanadska gruda, njegovim pa iskreno sožalje.

Marko Vojdetič
Schumacher, Ont.

40-LETNO PREISKUŠNJO

IMA

JUGOSLOVANSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

ELY, MINNESOTA

KI IMA

22,000 članov in dva milijona

in pol dolarjev premoženja.

Organizacija je zanesljiva, nepristranska in zelo priporočljiva zavarovalnica. Zavarujte sebe in svoje otroke pri Jugoslovanski kat. jednoti, ki vam nudi poljubno zavarovanje proti bolezni, nesrečam in smrti

Ako je društvo JSKJ v vaši naselbini, vprašajte krajevnega tajnika za pojasnila, če ne, pišite na glavni urad, Ely, Minnesota.

Obiščite Slovenske Prireditve!

ZABNEMU USPEHU. DRUŠTVA POTREBU JEJO SODELOVANJA NE SAMO SVOJIM ČLANOV, TEMVEČ SPLOŠNE SLOVENSKE JAVNOSTI.

VAŠA NAVZOČNOST PRIPOMORE NE SAMO K FINANČNEMU, PAČ PA TUDI K DRU

Pogovor na Sv. Večer

(Nadaljevanje s 3. strani.)

"Le pripoveduj, z zanimanjem te bom poslušal," mu pripomni in nato začne pripovedovati, kako se je hotel z delom in trpljenjem povzpeti nekoliko višje.

Kako je v naših krajih, ti je dobro znano, kakšno je življenje kmetov in malohišnikov. Jaz, sin malohišnika, nisem imel nobene dote in tako sem z ničim odšel od svojih starih in stopil na novo pot življenja. Oženil sem se z dekletom, ki je bila tudi revna ko cerkevna miš in tako sva rinila dalje v skromnem življenju in pričakovanju kdaj naju bo doletela sreča. Toda sreča je bila skromna, zato sva morala delati in delati. Jaz sem bil zdrav in čvrst, ter se nisem ustrašil prijeti za nobeno delo. Opravljal sem razna gozdarska dela, razna dela pri kmečkih hišah in tudi kamenje sem razbijal, s katerim so nasuli ceste. Polagoma sva se z ženo toliko opomogla, da sva kupila malo hišico, okrog katere je bilo nekoliko zemlje. Kadarkoli sem imel kaj prostega časa, sem se lotil enega in drugega dela pri hiši in skušal sem vse popraviti, kar je bilo potrebno popravila. Takisto je imela veselje do doma tudi žena. Oba sva se poglabila v delo in hotela vse najino bomo imeti spraviti v najboljši red. Tako se je torej začelo moje življenje v zakonskem stanu.

Pričakovala sva tudi otroke in te sva tudi dobila in sedaj štirje težko pričakujejo, kdaj se bom zopet vrnil in da bodo zopet videli svojega očeta. Več otrok je pomenilo tudi več stroškov in lačna usta malčkov so hotela imeti svoje, pa naj se vzame kjer hoče.

V našem kraju je bil tudi premožen mlinar in k njemu sem hodil večkrat na delo. Zmenila sva se pa tako, da mi je on vedno plačeval z moko. Če nisem imel te zaslužene, sem šel lahko brez skrbi k njemu in napolnil mi je meh, jaz sem mu moko pa pozneje odslužil. V resnici smem trditi, da je ta človek dobra duša in že mi je dosti pomagal in pripomogel, da niso moji otročki stradali.

No, pa še vsak enega zvrni, da boš lažje poslušal, jaz bom pa lažje pripovedoval — prtrga Karol svoje pripovedovanje in natoči z vinom mojo in njegovo skodelico.

Kakor je hotel, tako se je moralo tudi zgoditi, nazdravila sva si in izpila vino iz natočenih kozarec in nato je on zopet nadaljeval s pripovedovanjem.

"Približeval se je Božič, na-

stopila je mrzla zima in zapadlo je dosti snega. Tuhtal in tuhtal sem, kam bi se podal, da bi nekaj zaslužil, toda nisem mogel iztuhlati, kje bi našel kakšen zaslužek. Žena mi reče, ako ne bom ukrenil kaj drugega, da bom za Božič brez kruha. Tega mi sploh ni bilo treba povedati, kajti sem sam dobro vedel. In kaj sem hotel storiti drugega, kakor podati se k mlinarju in ga prositi, naj mi odmeri meh moko in jaz mu bom odslužil, ko bo gorkejšje vreme.

Tako sem se podal k mlinarju tri dni pred Božičem ter mu razodel svoje težkoče. Ker mu je bil moj položaj dovolj znan, mu ni bilo treba na široko pripovedovati. Ustregel je moji želji in mi napolnil meh.

Doma je imel skoro vedno tudi močno žganje in predno sem oprtil meh z moko, mi je torej tudi žganja ponudil s pripombo, da bom lažje nesel. Jaz baš pijanec nikoli nisem bil, toda pišča se nisem branil, napravil sem dva močna požirka in slivovka me je lepo ogrela. Mlinarju sem se lepo zahvalil za moko in žganje ter mu obljubil, da mu bom vse pošteno ob prvi priliki odslužil. Nato sva si voščila vesele božične praznike in jaz sem s polnim mehom moke odšel proti domu.

Nekaj časa sem šel po cesti, nato sem pa zavil po stezi, kjer je bila dosti krajša pot. Steza se je vzpenjala navkreber in občutil sem, da mi postaja breme težje. Žganje, ki sem ga izpil, je učinkovalo pa baš obratno, namesto, da bi lažje nesel, sem postal utrujen in končno sem se odločil, da se malo odpojim. Na primernem mestu sem odložil meh z moko in se nanj naslonil. Dan se je nagibal proti večeru in začele so nalezavati snežinke. Obsedel sem morda minuto ali dve ter si v mislih slikal, kako bodo otroci veseli na Sveti večer in na Božič, ki bodo vsaj kruha imeli dovolj. Misli so mi uhačale tudi nazaj v mladosna leta, kako smo se tedaj pripravljali na praznovanje Božiča. Moje misli so se polagoma spreminjale v sanje, kajti zadremal sem in nisem se več zavedel, kje sem in da koščena smrt razprostira svoje roke nad menoj. Tako sem v snegu zaspal, roke sem tiščal v žepih, snežinke, ki so mi padale na obraz, so me pa zazibale v trdno spanje. Tam bi bil zmrznul, smrt bi bila lahka in nikoli več se ne bi bil prebudil, da se ni pojavil angel rešitelj in prepodil koščeno smrt.

Kar naenkrat občutim, da me nekaj močno strese in nato začujem glas: "Karol! Za božjo voljo, kaj počenjaš? Kaj se ti je pripetilo?"

Ko se do dobrega zavem, opazim, da se nad menoj sklanja in me dramji mladenič v vojaški uniformi. To je bil sin vaščana, ki je prišel na dopust za božične praznike in sam Bog ga je poslal, da se je poslužil iste poti kot jaz in nato postal moj rešitelj in moji družini prepričal strašno gorje.

Nego so se mi že tako otrdele, da nisem mogel stati na njih — toda moj rešitelj se ni ustrašil, pač pa me je tresel in drgnil ter mi nikakor ni pustil, da bi se ponovno vsedel. Kri se mi je začela zopet pretakati po žilah in sree mi je začelo pravilno bitti. Z gibanjem sem si tudi sam pripomogel in tako — em bil zopet sposoben za nadaljno pešhojo. Moje breme si je pa naprtil moj rešitelj in kot vajak ga s lahkoto prinesel do mojega doma. Jaz sem mislil, da bo šel z menoj v hišo, kjer ga bom predstavil ženi in otrokom kot svojega rešitelja in da se mu bomo vsi skupaj še enkrat zahvalili. Toda on je bil drugačnega mnenja, ter mi je svetoval, naj kar lepo celo zadržimo pozabim in ženi in otrokom sploh povedati ni treba, ter jim s tem zagreniti veselo božično razpoloženje. Tako sem se končno udal, on je odšel hitro proti svojemu domu, da se čimprej sestane s svojimi dragimi stariši, brati in sestrami. Jaz sem pa vstopil v hišo in končno poleg vse nesreče srečno prinesel poln meh moke domov in moja družina je bila za praznike preskrbljena.

Dolga, mrzla zima je minila, priroda je zopet oživila in tako je tudi oživel delo. Iz Amerike je pa prišel glas, da se tam dobro služi in da je dela dovolj. Ta novica me je takol navdušila, da sem se zavzel in še nekako s lahkoto sem si sposobil za potne stroške in tako me je pot zanesla v daljnje tuje kraje, kakor nešteto naših ljudi in sedaj težko pričakujem tistega časa, kdaj se bom zopet povrnil v svojo drago domovino k svoji ženi in otrokom.

Tako je dokončal Karol svoje pripovedovanje, zopet sem opazil, da so se mu solze pojavile v očeh, ko si je pregledoko obudil svoje spomine. Ura za uro so hitro minevale in bilo je že čez ponoč, ko sem se poslovil od njega, v nadi da ga ob priliki še obiščem.

ŠIVALKE, — dobro izvečbane za otroške klobuke naj se zgleda na naslov: ŠIVALKA, c. of "Glas Naroda", 216 W. 18th Street, New York City. (4x)

KNJIGA KOT BOŽIČNI DAR

PEVSKIM ZBOROM

POSEBNO PRIPOROČAMO NASLEDNJE MUZIKALJE.

Emil Adamič—16 JUGOSLOVANSKIH NARODNIH PESMI za moški zbor 50
ŠEST NARODNIH PESMI za moški zbor 50
ŠEST NARODNIH PESMI za mešani zbor 50
Zorko Prelovec—15 SAMOSPEVOV za glas s klavirjem 1.25
ŠEST PESMI ZA GLAS IN KLAVIR 1
ALBUM SLOVENSKEH NARODNIH PESMI za glas in klavir 1.....

Franc Venturini—ŠEST MEŠANIH IN MOŠKIH ZBOROV 65
Ferdo Juvanec—IZ MLADIH LET, moški zbori 65
Peter Jerab—OSEM ZBOROV (moški in mešani) 50

Moški zbori

OSKAR DEV: Barčica: Oj, moj šokol, e šov; Kam mi, fantje, drev v vas pojdemo 20

OSKAR DEV: Srečno, ljuba moja: Ko ptičica na tule gre; Sočl; Moj očka 'ma konjička dva; Dobiv sem pl-sme; Slovo; Je vplnila luč 40

EMIL ADAMIČ: Modra devotica (belokranjska).....20
Vso noč pri potoci20
Jurjeva25
Hodi Mleka domo; Kaj drugega hočem; Zdravica20

VASILIJ MIRK in A. GROBMING: Vetrč; Pe gradini30

FERDO JUVADEC: Zjutraj 3
Slovanska20

PETER JERAB: Polni roža; VASILIJ MIRK: Podoknica20

ZORKO PRELOVEC: Ko so fantje proti vasi šli.....20
Le enkrat še20
Slava delu20

HR. VOLARIČ: Rožmarin; JOS. PAVČIČ: Potrkan ples35

"Glas Naroda"

216 WEST 18th STREET

NEW YORK, N. Y.

KNJIGA KOT BOŽIČNI DAR

DARILNE POSILJATVE v JUGOSLAVIJO in ITALIJO

100 DIN.	—	—	\$ 2.20
200 DIN.	—	—	\$ 4.00
300 DIN.	—	—	\$ 5.85
500 DIN.	—	—	\$ 9.25
1000 DIN.	—	—	\$18.—
2000 DIN.	—	—	\$35.—
5000 DIN.	—	—	\$85.—

V DINARJIH

V L I R A H

50 LIR	—	—	\$ 2.90
100 LIR	—	—	\$ 5.—
200 LIR	—	—	\$ 9.50
300 LIR	—	—	\$14.—
500 LIR	—	—	\$22.50
1000 LIR	—	—	\$44.—
2000 LIR	—	—	\$87.—

Ker zaradi položaja v Evropi parniki nereditno vozijo, tudi za izplačila denarnih posiljatev vzame več časa. Zato pa onim, ki žele, da je denar naglo izplačan, priporočamo, da ga pošljejo po C A B L E ORDER, za kar je treba posebej plačati \$1.—.

Valec razmer v Evropi ni mogote v Jugoslavijo in Italijo nakazati denarja v DOLARJIH, temveč samo v dinarjih oz. lirah. Isto velja tudi za vse druge evropske države.

SLOVENIC PUBLISHING CO.
::: POTNIŠKI ODDELEK :::
216 West 18th Street, New York

Darilo za PRAZNIKE

RAZVESELITE VAŠEGA PRIJATELJA (ICO) ZA BOŽIČ Z DVOSEČNO NAROČNINO NA "GLAS NARODA". STANE SAMO \$1.

List skušamo napraviti splošno zanimiv za vse čitatelje. Vemo, da Vaš prijatelj oz. prijateljica, ki še ni naročil(a) na Glas Naroda, bo vesel(a), da ste se spomnili za praznike. Ta ponudba je dana, da se vaš prijatelj oz. prijateljica seznani s tem slovenskim listom, in bo s časom redno naročen(a).

IZPOLNITE SPODNJI NAROČILNI LISTEK

Storite to še danes, da bo pravočasno za praznike.

Mi bomo obvestili Vašega prijatelja s primerno božično dopisnico o vašem darilu.

UPRAVNIŠTVO "GLASA NARODA"
216 West 18th Street, New York

Tukaj Vam pošljem \$1.—, za dvosečno naročnino za:

I m e.....

N a s l o v.....

List naj pošljamo pričenši z dnem

Moje ime in naslov je:

ROMAN —: Spisal: FRAN GOVEKAR.

19

"Upati — zaupati v bodočnost — hoteti, močno, vztrajno hoteti je vse!" je dejal Rožanec, ne da bi jo pogledal. In urno je dedal: "Zdaj pa si oglejmo še hišo!"

Tu je doživela Olga največje presenečenje.

Ko so prešli v e poslopje, Novakovo stanovanje, sprenje, spalnico, veliko, knjižnico in pisarno so dospeli v sednje stanovanje, popolnoma opremljeno in urejeno, povsod svetlo, elegantno pohištvo, originalne slike, zrcala, preproge, poleg kopalnice; vse novo, nerabljeno.

"In kdo prebiva tu?" je vprašala Olga.

"Nihče. Čakam — svojo ženo... Ako ne pride semkaj rta, ki sem si jo izbral, ostane stanovanje pač prazno. — Tak je moj sklep."

Olga ni odgovorila. Molče je odšla na verando in se naslonila na ograjo med cvetočimi rdečimi plezavkami.

Predlebel je Novak, čelo se mu je nagubalo, a ni rekel nobene besede več. Le prijatelja je pogledal, kakor bi ga prosil pomoči. Rožanec se je naslonil tik Olge na ograjo ter ji dejal skoro šepetaje:

"Olga, prijateljica, vernite: Novak vas ljubi, obožuje. — Može je značaj! Poznam ga od mladosti. Lahko mu zaupate. Nikoli se ne pokesate. Pojdite, recite mu vsaj prijazno besedo..."

Olga se je okrenila, stopila k Novaku, mu ponudila obe roki in mu dejala:

"Potrpite z menoj! Saj sem vam tako hvaležna!"

Tisti večer so sedeli trije — v vak v svoji sobi, tiščali glavo med roke in razmišljali drug o drugem.

Novak je bil srečen. Že na gimnaziji je hrepenel po tri leta mlajši učiteljici, vitkem, vendar polnoudnem dekletu očarljive ljubeznivosti in lepote. Na abiturijentskem plesu v dvorani starega ljubljanskega strelšča ji je po razkošnem Straussovem valčku smelo povedal, da jo ljubi in da sanjari le o tem, da si jo pridobi za ženo. "Samo to hočem, gospodična, močno, neomajeno!" ji je dejal abiturient Novak.

"A če jaz nočem?" se mu je otroško nasmejala.

"Hočem, da tudi vi hočete!" je ponovil energično. "Vse človeško delo je utešena misel. Volja uteleša vsako misel! Volja oduševlja misel, volja je duša duše! Misel brez volje je brez moči. Misel je naboj, volja gonilna sila. Hočem, da me vzljubite in postanete moja. Hočem in dosežem!"

Olga se je smejala strastnežu, vseč ji je bil fanatični čestice, a čutila ni zanj ničesar, nego prijazno simpatijo.

Iz K'ostenburga ji je pisal planetečja pisma in jo kotil: "Počakajte name! Ljubim vas! Ustvarim vam srečo, kakor je ne more nihče; zakaj nihče vas ne ljuba tako. Hočem se izkazati vrednega, biti vaš z dušo in sreem vdani mož. Hočem in bom, Olga."

Le včasih mu je odgovorila s pozdravom na razglednici. Toda nič ga ni odbijala njena hladna prijaznost, nič ga ni iztrežnilo niti njeno razmerje z Jankom Stepišnikom.

"Varate se," ji je pisal: "samo bolest vas čaka s tem človekom, ki ne bo nikoli vaš mož. Moja volja ostane neomajljiva."

In ko je zvedel, da je Olga rodila Ernico, ji je pisal, da je žalosten in trpi z njo, a da veruje, upa in ljubi neomajno ter si dopoveduje vedno le eno: "Moja boste! Prej ali slej, toda moja."

Ko je po smrti svojega očeta podedoval urejeno posestvo na Goričanah, je pustil študije, se preselil na Goričane ter se z vso vnemo posvečal gospodarstvu. In priredil je stanovanje sebi in bodoči svoji ženi, ki bo Olga ali nobena. In kadarkoli je storil, si je dejal: za Olgo. Ko je prižidal verando, izpeljal pešeno pot k česnjevnemu drevoredu; ter zgradil razgledno lopo in čebelnjak, si je dejal: za Olgo! In ko je kupil novo preprogo, si je dejal: za Olgo! Kadarkoli je izbral novo sliko, veliko brušeno zrcalo, udoben gugalni stol, ali kadarkoli, zmerom si je dejal: za Olgo!

Tako je čakal, trpel, upal in verjel za vedno. "Ona pride in bo moja. Hočem. Mora priti!"

In res je prišla. Samo še malo časa in izpolni se mu najdivnejši sen rane mladosti. Kako čudovito! Kako krasno! Volja je utelešila misel. Novak je strmel predse, srce polno blaženosti, ter je šepetal le eno: "Moja, moja! Končno moja!"

Olga pa je, sedeč doma za mizico, razmišljala:

"Ali je mogoče, da se poročim z Novakom? Kaj mi je ta dobri mož? Ali ni je mogoče občutiti zanj vsaj prijateljstvo? — Za Janka je planela moja duša, po njem je drhtelo moje telo, vsaka misel mi je bila pri njem, veko čustvo mi je oklepalo le njega. Za Novaka pa ni v meni niti misli, niti čuta. — Ah! Ako bi Mila! —"

Planila je pokonci, se zgrabila za sence in ječala: "Moj Bog, kakšna mišcl zopet! A odpoditi se ne da. Porojena v snu, se mi razrasča in dviga vedno močnejša, me trpinči in mi ne pusti več pokoja. Milan, Rožanec! Prijatelj, blagi moj tolažnik. Da se ta križali njeni poti že pred leti! A zdaj je prepozno. Blazna sem — zaničljiva, saj si duhovnik!"

In zgržala se je nad seboj, se zavdala svoje nesreče in piakala. Kam jo meče srce? Za prvim velikim polomom v rovo katastrofo. Kakor plevel mora ruvati iz čustvenih gred prav najlepše rože. Jedva je za silo zatrla ljubezen do Janka, mora zadušiti novo do Milana.

Tedaj je strmela sama nad seboj "Kaj je z menoj? Danes se je poročil moj prvi ljubljeneec, oče mojega otroka, a jaz že razmišljam o Novaku in Rožancu! Tugujem za izgubljeno srečo, odklanjam drugo, a hrepenim po tretji, ki je nedosežna. Saj sem blazna..."

A naenkrat je vzkipel v nji odpor. Čemu bi zatirala kar je najsvetejšje? Ljubezen je najvišji zakon! Ljubezen ne vprašuje in ne uvažuje, ne poza ne mej, ne pregraj, ne stanu, ne poklica, ne starosti, ne ukaza, ne prepovedi.

(Nadaljevanje prihodnjic.)